

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122203424
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8122203424.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobkyne: O. R., nar. XX.X.XXXX, H. XX/XX, XXX XX F., zast.: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanej: XXX.bank, a.s., A. nábrežie 4, XXX XX D., IČO: XXXXXXXX, zast.: Sedlačko & Partners, so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/52/2022 -162 zo dňa 13.07.2022 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 9 ods. 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z. z., § 53 ods. 1 a 4, § 53a ods. 1 a 2, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c) a d), § 255 ods. 1, § 262 ods. 2, § 298 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere Lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.04.2019 je bezúročný a bez poplatkov; ďalej žiadala zaviazat' žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.168,04 EUR s príslušenstvom, a tiež sa domáhala určenia, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere v časti 4 bod 4. 4 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila Zmluvu o spotrebiteľskom úvere Lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.04.2019. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. z dôvodu absencie údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 1 Cdo/167/2021. Taktiež za nedôvodnú považoval argumentáciu žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti zmluvy, a to predpokladov použitých na výpočet RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. h) zák. č. 129/2010 Z.z. s ohľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 7 Cdo/183/2020 uverejneného v zierke stanovísk a rozhodnutí SR č. 7/2021 ako R86/2021 ako aj s ohľadom na interaktívny výpočet údajov o RPMN predložený žalovaným, ktorý preukazoval jeho správnosť v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Na základe vyššie uvedených skutočností, súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru a tým aj o vydanie bezdôvodného obohatenia, ako nedôvodnú zamietol. V ďalšom sa zaoberal návrhom žalobkyne na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Z bodu 4.4 zmluvy vyplýva, že žalovaný bol oprávnený ako veriteľ od žalobkyne ako dlžníčky požadovať zmluvnú pokutu v prípade, ak na

jeho žiadosť v zmysle bodu 4.1 zmluvy nepreukáže splatenie záväzkov na účel ktorých bol úver poskytnutý. Súd prvej inštancie uviedol, že žiaden právny predpis vrátane zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy nevyklučuje uplatnenie zmluvnej pokuty za porušenie zmluvných záväzkov spotrebiteľa, v opačnom prípade by ustanovenia o možnosti dojednanja zmluvnej pokuty v tejto súvislosti stratili zmysel. Žalovaný ako veriteľ si nárok na zaplatenie uvedenej zmluvnej pokuty mohol uplatniť iba v prípade, ak žalobkyňa na základe jeho žiadosti nepreukázala účel poskytnutého úveru, teda tých záväzkov na splatenie, ktorých bol poskytnutý. Žalovaný ako veriteľ si uvedenú zmluvnú pokutu vo výške 15,- EUR mesačne mohol uplatniť iba za dobu trvania porušenia zmluvných povinností žalobkyne maximálne po dobu 12 mesiacov, čo by predstavovalo výšku 180,- EUR, teda 1,3 % hodnoty poskytnutého úveru. Potom predmetnú zmluvnú pokutu podľa súdu prvej inštancie nebolo možné posúdiť ako neprímeranú sankciu za porušenie zmluvných povinností v neprospech spotrebiteľa. Uvedená zmluvná pokuta ako sankcia spojená s nespĺnením záväzku spotrebiteľa nepreukázaním účelu použitia úverových prostriedkov je podľa súdu prvej inštancie nielen právnym poriadkom dovolená, platne dojednaná, ale i primeraná a dojednaná vo výške zodpovedajúcej významu a rozsahu porušenej povinnosti. Zároveň nedospel k záveru, že predmetná zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná, keďže žalobkyňa pred uzatvorením predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola predložená kompletná úverová dokumentácia tak, aby sa mohla oboznámiť so všetkými zmluvnými dojednaniami predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a rozhodnúť sa, či uvedenú zmluvu v zmysle návrhu žalovaného uzatvorí, alebo jeho návrh odmietne. Na základe vyššie uvedených skutočností, súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému voči neúspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Odvolanie podala z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, súdom prvej inštancie. Namietala, že čo sa týka zamietnutia žaloby vo veci o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka (ďalej len Zmluva), žalobkyňa považuje závery súdu prvej inštancie, že Zmluva obsahuje aj Doba trvania zmluvy, aj Predpoklady použité na výpočet RPMN za mylné. Za zásadnú otázku považuje, čo v praxi znamená požiadavka čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice, v zmluve o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzať Dĺžku trvania zmluvy o úvere, resp. požiadavka § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na túto zásadnú otázku však podľa žalobkyne súd prvej inštancie zrozumiteľnú a jednoznačnú odpoveď nedal, čo ilustruje už samotná tá skutočnosť, že rovnako ako žalovaný, tak rovnako aj súd prvej inštancie doposiaľ dobu trvania úveru nikde neuviedli a pre úplnosť doplnila, že ani vo veci Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/167/2021, nikto nikde skutočnú dobu trvania zmluvy neuviedol. Ak súd prvej inštancie uvažuje o Dobe trvania zmluvy od prvej splátky splatnej 15.05.2019 a Zmluva bola uzatvorená 15.04.2019, tak od 15.04.2019 do 15.05.2019 Zmluva netrvala? Podľa žalobkyne požiadavke Smernice a ZoSÚ zodpovedá jednoduchá odpoveď, zakomponovaná do jedného riadku Zmluvy, ktorá vychádza z konkrétnych údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, napr. v tvare „Doba trvania zmluvy: 96 mesiacov, od uzatvorenia Zmluvy 14.04.2019 do poslednej splátky úveru podľa Zmluvy 15.04.2027“. Má za to, že súd prvej inštancie ako aj Najvyšší súd SR prehliada, že 96 splátok (1. splátka - 15.05.2019, posledná splátka 15.04.2027) vôbec nie je 96 mesiacov (8 rokov), ale je to 95 mesiacov (7 rokov a 11 mesiacov). Výsledkom konštatovania, že Doba trvania zmluvy je daná počtom splátok a prvou a poslednou splátkou by bolo buď konštatovanie, že Doba trvania zmluvy je 96 splátok, alebo 95 mesiacov, ale ani jedna z týchto alternatív nie je pravdivá, nakoľko Doba trvania zmluvy je od 15.04.2019 do 15.04.2027, to je 96 mesiacov. Doba trvania zmluvy, už z logických a matematických previazaností s ďalšími obligatónymi náležitosťami podľa žalobkyne patrí medzi najpodstatnejšie obligatórne náležitosti, ku ktorým bezpochyby patrí aj Výška úveru, Výška úrokovej sadzby a RPMN, nakoľko tieto ďalšie obligatórne a bezpochyby podstatné náležitosti Zmluvy majú plnú informačnú hodnotu len v spojení s Dobou trvania zmluvy. Doba trvania spotrebiteľského úveru je potrebné chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením Zmluvy a okamihom, dokedy je spotrebiteľ podľa úverovej zmluvy povinný najneskôr splatiť úver. Ak je spotrebiteľských úver uzavretý na dobu určitú dobu trvania spotrebiteľského úveru, možno uvádzať napríklad v týždňoch, mesiacoch a rokoch, resp. nie sú vylúčené ani dni, s uvedením od - do. Doba trvania zmluvy vôbec nemusí zodpovedať počtu splátok. Spotrebiteľ má mať možnosť porovnať spotrebiteľské úvery od rôznych veriteľov aj podľa Dĺžky trvania úveru, v kontexte s ďalšími obsahovými náležitosťami Zmluvy už na prvý pohľad a nie štúdiom Zmlúv. Ak Smernica určuje, ktoré informácie musí Zmluva obsahovať, tak nemožno tvrdiť, že požiadavky Smernice

sú splnené, ak Zmluva obsahuje jednu skupinu predpísaných náležitostí, z údajov ktorých je možné odvodiť aj obsah ďalšej predpísanej náležitosti, ale v Zmluve explicitne neuvedenej, a že by to malo spĺňať požiadavku Smernice, že Zmluva obsahuje aj túto explicitne neuvedenú náležitosť Zmluvy. Ide o záväznosť úniovým právom vymedzených pojmov, čo vyplýva z rozsahu harmonizácie Smernice. Žalobkyňa v ďalšom poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/234/2021 zo dňa 29.09.2021. Má za to, že požiadavka ZoSÚ uvádzať Doba trvania zmluvy, zodpovedá požiadavke čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice, len s tým rozdielom, že slovné spojenie ZoSÚ „Doba trvania“, je v Smernici vyjadrené slovným spojením „Dĺžka trvania“. Aj pojem „Doba trvania“ aj „Dĺžka trvania“, vyjadruje sumár intervalu od - do. Ak teda vnútroštátne právo, v súlade s právom úniovým vyžaduje ako samostatnú náležitosť uvádzať Doba trvania zmluvy a ako samostatnú náležitosť uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok, tak podľa žalobkyne nemožno tvrdiť, že ak Zmluva obsahuje jednu skupinu predpísaných náležitostí, z ktorej sa dá vyvodiť, alebo vypočítať aj obsah a hodnota ďalšej náležitosti, ale v Zmluve explicitne neuvedenej, tak že to má mať ten istý význam, ako keby explicitne nevyjadrenú obligatórnu náležitosť Zmluva obsahovala. Prečo by inak Smernica a ZoSÚ žiadali samostatnými normami uvádzať aj Doba trvania zmluvy, keď by malo stačiť, že Doba trvania zmluvy by vyplývala už z termínu prvej a poslednej splátky a počtu mesačných splátok. Podľa žalobkyne nie je jasné, či táto metóda zisťovania predpísaných náležitostí Zmluvy by sa mala týkať analogicky všetkých predpísaných náležitostí Zmluvy, alebo výlučne len Doby trvania zmluvy. Zo zovšeobecnenia uvedených názorov aj na ďalšie náležitosti Zmluvy by vyplývalo, že nie veriteľ je tým, kto má v Zmluve uvádzať predpísané náležitosti a uvádzať ich správne, ale je to spotrebiteľ, ktorý je povinný zisťovať, či Zmluva obsahuje predpísané náležitosti a či sú správne. Ak by sa mal do dôsledkov aplikovať názor súdu prvej inštancie, tak podľa takejto filozofie výkladu Smernice a ZoSÚ, by Zmluva nemusela obsahovať, napr. ani explicitný údaj o Výške úveru, nakoľko spotrebiteľ by si mohol zistiť výšku úveru výpočtom z výšky splátky, z frekvencie splátok a z úrokovej sadzby. Žalobkyňa si kladie otázku, či nemusí teda byť ani výška úveru podľa tejto logiky v Zmluve explicitne vyjadrená? Postačuje, ak sa dá zistiť z ďalších náležitostí obsiahnutých v Zmluve? Úrokovú sadzbu by bolo možné vypočítať z výšky úveru, z celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, z doby trvania zmluvy a z informácie o prípadných poplatkoch. Znamená to, že nemusí byť explicitne vyjadrená ani úroková sadzba? Rovnako by z ďalších údajov v zmluve bolo možné vypočítať celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Pri takejto aplikačnej praxi by dokonca aj údaj o RPMN mohol v Zmluve v explicitnej forme chýbať, ak by Zmluva inak obsahovala všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN. Nemusí byť podľa tejto logiky v Zmluve uvedená explicitne ani RPMN, ak bude Zmluva obsahovať všetky predpoklady na výpočet RPMN, z ktorých sa dá správna RPMN zistiť? A nebude na závalu ani nesprávna výška RPMN uvedená v Zmluve, ak správnu možno zistiť z ďalších údajov obsiahnutých v Zmluve? V ďalšom poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C - 249/21 zo dňa 07.04.2022 podľa ktorého: „Článok 8 ods. 2 druhý pododsek smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa v rámci procesu objednávky týkajúcej sa zmluvy uzavretej na diaľku pomocou elektronických prostriedkov určilo, či je formulácia napísaná na tlačidle objednávky alebo podobnej funkcii, akou je formulácia „dokončiť rezerváciu“, „zodpovedajúca“ slovám „objednávka s povinnosťou platby“ v zmysle tohto ustanovenia, treba vychádzať len zo slov uvedených na tomto tlačidle alebo tejto podobnej funkcii.“ Z tohto rozsudku podľa žalobkyne vyplýva, že príslušnou Smernicou vymedzený pojem „objednávka s povinnosťou platby“ musí byť v Zmluve uvedený a že ak je vyjadrený len slovami „dokončiť rezerváciu“, tak podľa odôvodnenia 33. rozsudku takúto formuláciu nemožno považovať za formuláciu zodpovedajúcu slovám podľa čl. 8 ods. 2 druhom pododseku smernice 2011/83. Uvedené vyššie, podľa žalobkyne platí aj ohľadne Predpokladov použitých na výpočet RPMN, ale v zovšeobecnení to platí na všetky obligatórne náležitosti spotrebiteľských úverových zmlúv. Žalobkyňa ďalej poukázala na bod 3 výroku rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 448/17 ako aj bod 61, 66 a 67 citovaného rozsudku. Z tohto rozsudku Súdneho dvora EÚ podľa žalobkyne vyplýva, že ak Zmluva obsahujúca len matematický vzorec výpočtu RPMN, tak to nestačí, ale musí byť tento vzorec doplnený predpokladmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, čo neznamená nič iné, ako doplnenie o jednotlivé premenné, konkrétnymi údajmi aj s ich pomenovaním, teda uvedením Všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, platných pre konkrétnu Zmluvu, s explicitným vyjadrením, že ide o Predpoklady použité na výpočet RPMN. Žalobkyňa má za to, že z tohto rozsudku Súdneho dvora EÚ evidentne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať nielen (a) úroveň RPMN (výsledok výpočtu) a môže obsahovať aj (b) matematický vzorec, ktorý však musí byť podľa odôvodnenia 19 Smernice poskytnutý spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, ale musí obsahovať aj (c) premenné

(predpoklady) použité na výpočet RPMN, s explicitným vyjadrením, že sú to predpoklady použité na výpočet RPMN. Nakoľko právne názory obsiahnuté v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, o ktoré súd prvej inštancie odôvodnenie zamietavého rozsudku opiera, sú podľa názoru žalobkyne v zásadnom rozpore s úniou, ale aj s vnútroštátnym právom, navrhla sa od týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR odkloniť, v zmysle bodu I. rozsudku Súdneho dvora EÚ, vo veci C-173/09, z 5.10.2010 (Elchinov). Čo sa týka zmluvnej podmienky, určenia neprijateľnosti ktorej sa domáha žalobkyňa, tak jej znenie opätovne uviedla so zdôraznením slov a slovných spojení, z ktorých vyplýva jej nezrozumiteľnosť, nejasnosť a aj rozpornosť a nelogičnosť. Žalobkyňa nie je zrejme za čo je vlastne zmluvná pokuta za nepreukázanie použitia prostriedkov, keď použitie prostriedkov nie je nijako obmedzené, nakoľko len „predovšetkým“ je účelom úveru splatenie prechádzajúcich záväzkov a žiaden iný účel použitia úveru vylúčený nie je. Žalobkyňa považuje za nesprávne aj závery súdu prvej inštancie, že zmluvná pokuta bola individuálne dohodnutá. Má za to, že ak spotrebiteľ úver potrebuje, tak za situácie, že má len dve možnosti, a to buď úverovú zmluvu podpísať, alebo zmluvu odmietnuť, a teda úver nezískať, tak to nie je dôkazom o individuálnom dojednaní zmluvných podmienok, ale dôkazom presného opaku, že zmluvné podmienky individuálne dojednané neboli. V tejto súvislosti poukázala na publikáciu Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, 567 s. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobkyňa dala tiež podnet na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

5. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Žalovaný považuje odvolanie z procesného hľadiska za vadné. Odvolanie žalobkyne nemá v nadväznosti na citované ustanovenia CSP zákonom požadované náležitosti. Z obsahu odvolania totiž nevyplýva, z akých dôvodov (taxatívne vymedzených v § 365 ods. 1 CSP) žalobkyňa považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne. Žalovaný sa domnieva, že žalobkyňa iba formálne využila možnosť podať odvolanie proti rozsudku, v ktorom však neoznačila žiaden odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP. Prítomnosť iných odvolacích dôvodov, než ktoré odvolateľ sám označil, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nebude zisťovať a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nebude na ne prihliadať; s výnimkou zistenia väd, týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP). Navyše, odvolacími dôvodmi, ktoré odvolateľ uviedol v odvolaní do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP), je odvolací súd viazaný (§ 380 ods. 1 CSP). Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa je v celom konaní kvalifikovane zastúpená advokátom, na ktorého zákonodarca kladie zvýšený nárok konať pri zastupovaní klienta s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou (čl. 11 ods. 3 CSP), vrátane elementárnej povinnosti advokáta postupovať pri výkone advokácie s odbornou starostlivosťou (§ 18 ods. 2 ZoA). Z prezentovaných dôvodov považuje postup žalobkyne za neakceptovateľný a procesne neprípustný. Odvolací súd je povinný odvolanie odmietnuť [§ 386 písm. d) CSP], ak v podanom odvolaní absentuje ktorákoľvek z osobitných náležitostí podľa § 363 CSP a odvolateľ vady odvolania včas neodstránil. Súd odvolateľa nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov (§ 373 ods. 1 CSP). Žalovaný považuje podané odvolanie za nedôvodné aj z hmotnoprávneho hľadiska, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny. Súd prvej inštancie nekonal arbitrárne, svoj postup riadne a presvedčivo odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s čl. 2 ods. 2 CSP, keď poukázal aj na aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (uznesenie zo dňa 27.4.2022 sp. zn. 1 Cdo 167/2021 a uznesenie zo dňa 24.2.2021 sp. zn. 7 Cdo 183/2020, publikované pod R 86/2021). Žalobkyňa naďalej trvá na tom, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy v zákonom predpísanej forme. Na podporu svojich tvrdení poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.9.2021 sp. zn. 7Cdo/234/2021 a na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.4.2022 vo veci C-249/21. Podľa názoru žalovaného sú žalobkyňou označené rozhodnutia v tomto spore neaplikovateľné, pričom svoj postoj aj rozsiahlo zdôvodnil. Žalovaný za nesprávne rovnako považuje aj tvrdenia žalobkyne ohľadom absencie údaje o RPMN s odkazom na rozsudky Súdneho dvora EÚ, pričom aj v tomto prípade má za to, že ich nie je možné aplikovať na prípad žalobkyne, čo opätovne podrobne odôvodnil. Rozhodnutia, ktorými žalobkyňa (od začiatku konania zastúpená advokátom) „podporuje“ svoju argumentáciu, sú podľa žalovaného naopak vo veľkej miere interpretované nielen v príkrom rozpore s ich účelom, ale aj s ich doslovným znením. Žalobkyňou označené rozhodnutia sa celkom zjavne týkajú odlišných skutkových a právnych okolností, na čo by mal odvolací súd reflektovať. Navyše, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ktoré žalovaný podrobne opísal v predošlých podaniach, vykazuje správanie žalobkyne znaky šikanózneho výkonu práva a hrubo odporuje dobrým mravom (prekvapivé podanie určovacej žaloby po dobrovoľnom predčasnom splatení úveru v celom rozsahu). SD EÚ zastáva názor, aby sankcia vo forme straty nároku na úroky a poplatky z úveru bola uplatňovaná primerane a neslúžila ako nástroj spotrebiteľskej šikany. Ak vznikne

pochybnosť vo vzťahu k tomu, či je opatrenie neprimerané vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, mal by sa súd prikloniť k čo najmenej obmedzujúcej alternatíve (rozsudok SD EÚ zo dňa 9.3.2010 vo veci Raffinerie Mediterranee (ERG) SpA a spol. proti Ministero dello Sviluppo economico a spol., spojené veci C-379/08 a C-380/08; rozsudok SD EÚ zo dňa 9.2.2012 vo veci Márton Urbán proti Vám- és Pénzügyőrség Észak-alföldi Regionális Parancsnoksága, C-210/10). SD EÚ tiež bližšie konkretizoval, kedy je uplatnenie straty nároku na úroky a poplatky úveru opodstatnené. Ide o prípady, keď v zmluve absentuje určitá náležitosť a tento nedostatok spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. SD EÚ demonštratívne uviedol, že podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov, existenciu poplatkov, požadované záruky a poistenie. Ak však ide o náležitosti zmluvy, ktoré túto možnosť nespochybňujú (napr. doba trvania zmluvy), javí sa taká sankcia ako neprimeraná. Vo vzťahu k domnejšej neprijateľnej zmluvnej podmienke žalovaný zdôraznil, že žalovaný si voči žalobkyni neuplatňoval žiadnu zmluvnú pokutu. Namietaná zmluvná podmienka bola zrejmá už pri podpisovaní žiadosti o úvere, t.j. nebola „skrytá“ a žalobkyňa mala o nej vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy, keďže „Zmluvná pokuta“ bola popri ostatných zmluvných podmienkach explicitne zvýraznená hrubým písmom. K namietanej neprijateľnosti zmluvnej podmienky žalovaný poukázal na čl. 2.2 zmluvy o úvere, v ktorom je jasne uvedené, že žalobkyni (dlžníkovi) bol poskytnutý účelový úver určený na refinancovanie. Žalovaný si nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty mohol uplatniť len v prípade, ak by žalobkyňa na základe žiadosti banky nepreukázala vynaloženie prostriedkov na poskytnutý účel. To, že došlo k refinancovaniu záväzkov žalobkyne žalovaný nerozporuje a vyplýva to aj z predloženého aktuálneho stavu úveru (str. 2). Žalovaný má za to, že platná právna úprava dovoľuje zmluvným stranám dojednať si v spotrebiteľských zmluvách zmluvné pokuty za porušenie jednotlivých povinností. Výška zmluvnej pokuty bola primeraná, čo podľa neho správne vyhodnotil súd prvej inštancie. Podľa žalovaného ani prípadná hypotetická neplatnosť dojednanej zmluvnej pokuty (čo zásadne odmieta) nemá vplyv na platnosť ostatných zmluvných ustanovení a elementárnu povinnosť žalobkyne splatiť poskytnutý úver, ktorý v danom prípade žalobkyňa dobrovoľne a predčasne splatila ešte pred podaním tejto žaloby. Námietka žalobkyne je v tomto ohľade zjavne účelová a špekulatívna, bez akéhokoľvek vecného súvisu s právnym dôvodom a výškou uplatnených peňažných nárokov. Neobstojí ani všeobecné a paušálne poukazovanie žalobkyne na rozhodnutia v iných sporoch. Žalovaný trvá na tom, že predmetnú dohodnutú zmluvnú pokutu nie je možné posúdiť ako neprimeranú sankciu za porušenie zmluvných povinností v neprospech spotrebiteľa. Uvedená zmluvná pokuta ako sankcia spojená s nesplnením záväzku spotrebiteľa nepreukázaním účelu použitia úverových prostriedkov je platne dojednaná, primeraná a právnym poriadkom SR dovolená. Vo vzťahu k podnetu žalobkyne na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedol, že nepovažuje mimoriadne stručný podnet žalobkyne za opodstatnený. Naformulované otázky nie sú dostatočne konkretizované, sú v príkrom rozpore s odvolacími námietkami a procesnou obranou žalobkyne a absentuje k nim náležité vecné a presvedčivé odôvodnenie, prečo a akým spôsobom by ich mal zodpovedať SD EÚ. Zároveň sa žalovaný domnieva, že nejde o prípad, kedy by súdu vyplývala obligatórna povinnosť obrátiť sa na SD EÚ podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ. Žalovaný preto navrhol, aby súd neprerušoval konanie podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP. Napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, a preto ho navrhol potvrdiť a priznať mu voči žalobkyni trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

8. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že „žalobca iba formálne využil možnosť podať odvolanie proti rozsudku, v ktorom však neoznačil žiaden odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP“, odvolací súd považuje za potrebné hneď na úvod uviesť, že žalobkyňa hneď

v tretej vete odvolanie výslovne uvádza, že: „Odvolanie podávam z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, súdom prvej inštancie.“. S ohľadom na uvedené, odvolací súd posúdil návrh žalovaného na odmietnutie odvolania žalobkyne ako nedôvodný a odvolaním žalobkyne sa meritórne zaoberal.

9. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

10. Ako už vyššie odvolací súd uviedol, žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie skutočne nebolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa nezaoberal skúmaním postupu žalovaného pred poskytnutím úveru, teda či došlo k skúmaniu bonity žalobkyne.

12. Vo vzťahu k povinnosti veriteľa pred poskytnutím úveru skúmať bonitu spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18 zo dňa 05.03.2020. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že čl. 8 a čl. 23 smernice 2008/48 ukladajú vnútroštátnym súdom povinnosť ex officio skúmať splnenie predzmluvných povinností veriteľom, teda skúmať, či veriteľ pred poskytnutím úveru dostatočne a náležite skúmal bonitu spotrebiteľa a následne z uvedených zistení vyvodí aj dôsledky, ktoré z porušenia takejto povinnosti v zmysle vnútroštátneho práva plynú.

13. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že sankcie za porušenie tejto povinnosti upravuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy v § 11 ods. 2 tak, že v prípade nekonania veriteľa s odbornou starostlivosťou nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade hrubého porušenia sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade ak veriteľ neskúmal bonitu vôbec, nemohol od spotrebiteľa požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Táto skutočnosť má následne zásadný vplyv aj na posúdenie ďalších skutočností, a to napríklad na posúdenie výšky sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný vrátiť.

15. Súdom prvej inštancie sa zisťovaním a skúmaním splnenia predzmluvných povinností žalovaným ex officio vôbec nezaoberal, teda nie je zrejmé, či boli splnené všetky zákonné podmienky pre skúmanie bonity žalobkyne pred poskytnutím spotrebiteľského úveru.

16. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o tom, že zmluvná pokuta bola medzi stranami sporu individuálne dojednaná, odvolací súd uvádza že s takýmto právnym posúdením sa nemôže stotožniť. Odvolací súd zdôrazňuje, že zmluvná pokuta bola zakomponovaná do úverových podmienok na vopred pripravenom tlačive zo strany žalovanej, pričom žalobkyňa ju nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Už len táto samotná skutočnosť vyvracia možnosť posúdenia zmluvnej pokuty ako individuálne dojednanej.

17. Predmetná zmluvná podmienka žalovanej umožňuje napriek možnosti zosplatnenia celého úveru podľa bodu 4.1 Zmluvy od žalobkyne požadovať ďalšiu sankciu, ktorú vo formulárovej zmluve ani

nemohla odmietnuť. Celková výška zmluvnej pokuty predstavuje 180,- eur (15,- eur x 12 mesiacov), pričom zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k posúdeniu primeranosti tejto sankcie.

18. Zmluvná podmienka obsiahnutá v bode 4.4, časť 4 Práva a povinnosti zmluvných strán Zmluvy o spotrebiteľskom úvere Lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX žalovanej umožňuje od žalobkyne požadovať okrem predčasného splatenia celého úveru (podľa bodu 4.1 Zmluvy) ďalšiu sankciu, ktorú žalobkyňa vo formulárovej zmluve ani nemohla odmietnuť.

19. Predmetné zmluvné ustanovenie sa navyše odvolaciemu súdu javí ako neurčité. Keďže ide o predtlačný formulár možno predpokladať, že takúto formulárovú zmluvu uzatvára žalovaná s každým klientom (spotrebiteľom) bez ohľadu na osobitosti konkrétneho spotrebiteľského vzťahu, a to napríklad výšku úveru, výšku splátky, dobu splácania úveru, či bonitu klienta.

20. Z uvedených dôvodov sa odvolaciemu súdu nateraz javí takéto dojednanie ako neprijateľné, pretože si tým žalobkyňa zhoršuje svoje zmluvné postavenie ako to predpokladá § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súvislosti s § 52 ods. 2 a § 39 Občianskeho zákonníka. Nejde ani o individuálne dojednanie, ale o stav v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

21. Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že obdobnú zmluvnú podmienku, aj keď vo vzťahu k inému dodávateľovi, vyhlásil za neprijateľnú napr. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 23Co/128/2018 zo dňa 27.5.2019.

22. Pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

23. Rozhodovacia prax súdov SR zastáva názor, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je ustanovenie, ktoré vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky naplňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia).

24. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorým mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“

25. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka: „Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

26. Neprijateľnosť takto vymedzenej zmluvnej podmienky predstavuje skutočnosť, že žalovaná ich so žalobkyňou individuálne nedojednala a doposiaľ nijako individuálne dojednanie nepreukázala, čím neuniesla dôkazné bremeno.

27. Čo sa týka neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, tak pre súdenu vec je rozhodujúce, aby existovalo hoci aj len jedno právoplatné rozhodnutie, ktoré určuje predmetnú zmluvnú podmienku za neprijateľnú, a teda absolútne neplatnú.

28. Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR: „Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.“

29. Ak z citovaného čl. 2 ods. 3 Ústavy SR vyplýva, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, tak výkladom a contrario vyplýva to, že čo zakázané je, to konať nemôže. Súd prvej inštancie sa však v danej veci nezaoberal rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR vo vzťahu k predmetnej zmluvnej podmienke, teda, či z nej vyplýva zákaz používať takúto zmluvnú podmienku .

30. Navyše, postoj žalovaného k judikovaným neprijateľným zmluvným podmienkam nerešpektuje ust. § 53a Občianskeho zákonníka a o to viac sa odvolaciemu súdu javí žaloba na určenie neprijateľnosti predmetných zmluvných podmienok dôvodnejšia.

31. Odvolací súd preto poukazuje na publikáciu Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1037, 1038 s.: „Napriek tomu, že vyhlásenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú v jednom individuálnom spotrebiteľskom spore nie je záväzná pre posúdenie tejto zmluvnej podmienky v inom individuálnom spotrebiteľskom spore, za predpokladu obdobných skutkových okolností by mal súd rozhodnúť obdobne. Zaväzuje ho k tomu požiadavka právnej istoty vyjadrená v článku 2 CSP, ako aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR.“

32. K procesnej stránke dokazovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorej neprijateľnosť už bola judikovaná odvolací súd poukazuje na publikáciu: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 635 s., 636 s.: „Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenia v rozpore so zákonom.“ Odvolací súd má za to, že nie je žiaden dôvod na to, aby tento procesný princíp neplatil aj v prípadoch, keď žalobu podá spotrebiteľ.

33. Odvolací súd poukazuje tiež na rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9C/2/2014 zo dňa 16.9.2015, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/41/2016 zo dňa 27.4.2017, pričom z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu bod 13 vyplýva nasledovné: „Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je potrebné súhlasiť s názorom súdu 1. inštancie s tým, že predmetné ustanovenie VOP neprijateľným spôsobom prenáša dôkazné bremeno na žalobcov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie z 24.03.2014, č. SK/XXXX/XX/XXXX, ktorým žalovanému bola uložená pokuta 10.000 Eur pre porušenie zákazu upierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách tým, že dojednal so spotrebiteľmi zmluvy, ktoré okrem iného obsahujú totožné vyhlásenie dlžníka ako v prejedávanom prípade cit.“ Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. l) OZ, ktorá má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Uvedenými zmluvnými podmienkami sa na spotrebiteľa taktiež neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s esenciálnymi informáciami podstatnými pre posúdenie vhodnosti a únosnosti úveru podľa zmluvy v kontexte jeho majetkových pomerov a finančných možností. V ustanoveniach § 4 a § 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, sú priamo definované informačné povinnosti veriteľa a taktiež z ustanovenia § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že veriteľ je povinný pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pri zohľadnení skutočností uvedených v zákone. Je neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a splnenia si povinností veriteľa zo zákona. Priemerný spotrebiteľ nemusí byť znály povinností, ktoré veriteľovi ukladá zákon. Taktiež odvolací súd poukazuje na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Skalici z 6.3.2013, sp.zn. 3C 234/2012, ktorým bola rovnaká zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú. Ustanovenie § 53a ods. 1 OZ zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú. Takáto zmluvná podmienka je neplatná (§ 53 ods. 5 OZ; absolútna neplatnosť). Jej ďalším používaním dodávateľ udržiava protiprávny stav, naviac zákonom explicitne zakázaný. Priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky je v priamom rozpore so zákonom. Ak by súd priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu EÚ a práva EÚ

na ochrane práv spotrebiteľa. Súd ako orgán členského štátu EÚ je pri poskytovaní ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami povinný ex offio skúmať, či voči spotrebiteľovi nie je uplatňované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to aj z takej, ktorú súd už skôr judikoval (§ 53a OZ).“

34. Z únievého práva odvolací súd poukazuje na bod I. druhá odrážka výroku rozsudku vo veci C-449/13 zo dňa 18.12.2014, podľa ktorého: „Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že:

- jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48.“

35. Vo vzťahu k posudzovaniu zmluvných podmienok odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/59/2019 zo dňa 25.6.2019, z ktorého vyberá bod 14. odôvodnenia: „V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, ako aj na nemeckú názorovú líniu týkajúcu sa výkladu zmluvných dojednaní v spotrebiteľských zmluvách (s ktorou sa stotožňuje). Vrchný krajský súd v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) v rozhodnutí z 21.06.2006 č. k. 7 U 17/06 konštatoval, že „Pri skúmaní neprijateľnej povahy zmluvných podmienok súd v súlade s rozhodovacou líniou Spolkového súdneho dvora (BGH) potvrdil, že je potrebné vychádzať z najneprijateľnejšieho výkladu, aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy.“

36. K pojmu neprijateľná zmluvná podmienka odvolací súd poukazuje na publikáciu: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, 562 s.: „Z uvedeného logicky plynie, že značná nerovnováha bude v podstate generálne prezumovaná pokiaľ sa nepreukáže opak spočívajúci v založení nižšej úrovne, resp. miery nerovnováhy.“

37. Odvolací súd sa taktiež stotožňuje aj s citáciou obsiahnutou v publikácii: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, 567 s.: „Vrchný krajský súd aplikoval výklad, podľa ktorého by zmluvná podmienka, ktorá je predmetom posúdenia, mala byť podrobená možnému najneprijateľnejšiemu výkladu, ktorý sa s ňou spája aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy.“

38. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP napadnutý rozsudok zrušil a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

39. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom, a to zistiť, či si žalovaný splnil zákonnú povinnosť a pred poskytnutím úveru skúmal, resp. dostatočne skúmal bonitu žalobkyne a v dôsledku uvedených zistení opätovne posúdiť žalobkyňou uplatnený nárok ako aj posúdiť žalobkyňou namietanú neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o úvere v časti 4 bod 4.4 s ohľadom na skutočnosti, na ktoré odvolací súd poukázal vyššie a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 a 3 CSP aj náležite odôvodniť.

40. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v inštruktívnej časti rozhodnutia (§ 391 ods. 2 CSP).

41. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

42. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).